

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2739-03-19

בפני כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד דרור אביטל

המאשימה

נגד

הנאשם

ע"י עו"ד ארז בר-צבי

הכרעת דין

האישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות מעשה מגונה, איומים ותקיפה. על פי עובדות האישום הראשון, הנאשם וא' (להלן: המתלוננת) היו בני זוג, ונפרדו בסמוך למאי 2018. ביום 12.5.2018 הגיע הנאשם לבית הוריה של המתלוננת, נכנס לחדרה וחשף את אבר מינו. המתלוננת צעקה ואמה פתחה את דלת החדר. במהלך יוני 2018 הגיע הנאשם לבית הוריה של המתלוננת, נכנס לחדר המדרגות ושם פגש את המתלוננת. הנאשם פתח את רוכסן מכנסייה של המתלוננת, פתח את רוכסן מכנסיו והתקרב אל המתלוננת בכוונה לגעת בה. המתלוננת צעקה והנאשם תפס אותה בבית החזה. במועדים שאינם ידועים למאשימה, איים הנאשם על המתלוננת במסרונים אותם שלח לה. בין היתר כתב הנאשם למתלוננת את ההודעות הבאות:

- א. "אני עוד אאנוס אותך, אל תדאגי, אכניס את הזין שלי בתוך הטוטה שלך".
- ב. "אני עוד אתן לך לבכות דם".
- ג. "אני ארדוף אותך עד המוות".
- ד. "אחרי מה שאעשה, את תתחרטי ותצטערי על זה בגדול".
- ה. "אני יכול להבטיח לך רק דבר אחד, כשנפגש את תתחרטי ותצטערי כל כך על מה שעשית לי".

בשל מעשים אלו יוחסו לנאשם שתי עבירות של מעשה מגונה ועבירה אחת של איומים.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2739-03-19

על פי עובדות האישום השני, ביום 2.7.18 בסמוך לשעה 2:00 התגלע עימות בין הנאשם למתלוננת בחנות "סופר ספיר" בצומת פת. במהלך העימות ניסה בן זוגה של המתלוננת, ר"ע, להפריד בין השניים והנאשם תפס אותו בגרונו והכה אותו באגרוף בראשו.

בשל כך יוחסה לנאשם עבירת תקיפה.

התנהלות ההליך

תחילה נקבע התיק לפני כב' הש' ש. לארי בבלי. לאור כפירת הנאשם, נשמעו לפניו עדויות ביום 19.11.19. לאחר שמיעת העדים ולפני הסיכומים הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר דיוני, על פיו תוקן כתב האישום והנאשם הורשע והופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן.

ביום 25.11.19 ביקש הנאשם להתיר לו לחזור מהודאתו. תחילה דחתה כב' הש' לארי בבלי את הבקשה אך בהמשך בטלה את הכרעת הדין ולבקשת הנאשם פסלה את עצמה מלהמשיך לדון בתיק. לפיכך התיק נקבע לפני לשמיעת עדויות, על בסיס כתב האישום המקורי, וקבעתי, כי אין מנוס משמיעת העדים מחדש.

יריעת המחלוקת

הנאשם כפר בכך שביצע מעשים מגונים במתלוננת שלא בהסכמתה. לדבריו, בטרם נפרד מהמתלוננת השניים נהגו להתגפף במקומות שונים, לרבות חדר המדרגות בבית הוריה של המתלוננת, אך הדבר היה בהסכמה. כמו כן הנאשם אישר שלאחר שנפרד מהמתלוננת היה מקרה בו החלו להתגפף בבית הוריה בהסכמה, והמתלוננת קטעה את הדבר לפתע.

הנאשם אישר ששלח את המסרונים למתלוננת, אך טען כי לא התכוון לאיים עליה.

ביחס לארוע מושא האישום השני, הנאשם הודה כי השתתף בתגרה עם בן זוגה של המתלוננת, אך לדבריו הותקף על ידי המתלוננת ובן זוגה ופעל תחת סייג ההגנה העצמית.

הראיות

המתלוננת

בפתח דבריה מסרה העדה, כי מאז פרידתה מהנאשם הוא עקב אחריה והטריד את משפחתה ואותה ותקף אותה מינית פעמיים, בחדר המדרגות ובחדר הקוסמטיקה שלה בבית הוריה.

לעניין התקיפה בחדר המדרגות אמרה העדה, כי הנאשם הפתיע אותה ותקף אותה בכך שהצמידה בכח לקיר וחנק אותה, הוציא את איבר מינו וחיכך אותו בבטנה וגרם לה לחבלות בצווארה ובידיה. לדברי העדה, לפני הארוע הנאשם שלח לה הודעה כי הוא רוצה "לטרוף אותה". עוד מסרה כי מאז האירוע היא חוששת לעלות במדרגות.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2739-03-19

לעניין התקיפה בחדר הקוסמטיקה אמרה, כי עשתה טיפול קוסמטי לאחייניתו של הנאשם בזמן שהנאשם ישב עם אביה בחדר אחר. לאחר שהסתיים הטיפול האחיינית הלכה והנאשם נכנס לפתע לחדר, דחף אותה, חנק ונישק אותה וניסה להוריד את מכנסיה. לדברי העדה הנאשם חשף את איבר מינו וחיכך אותו בשיפולי בטנה אך לא הגיע לסיפוק מיני ולאחר מכן שכב על מזרן שהיה בחדר והיא אמרה לו לצאת. כשהנאשם יצא הוא אמר לה כי הוא מצטער וכי הוא אוהב אותה. לדבריה, בשעת המעשה אמה הייתה במקלחת ואביה, הסובל מבעיות שמיעה, לא שמע. עוד הוסיפה כי מיד לאחר שהנאשם עזב היא החלה לרעוד ומאז האירוע היא בטראומה נפשית.

לעניין ההטרדות השונות מסרה כי הנאשם פרסם כיתוב פוגעני עליה בפייסבוק ושלה לה מסרונים מאיימים ואמרה כי היא מפחדת ממנו. בהמשך אמרה, כי מחקה את כל ההודעות שקיבלה מהנאשם (פרוטוקול מיום 2.7.20 עמ' 51 ש' 14).

המתלוננת עומתה עם כך שאמה אמרה שלפני האירוע בחדר המדרגות הנאשם פגש בהם מחוץ לבניין והמתלוננת שוחחה עמו קודם התקיפה ולאחר מכן רץ אחריה והשיבה, שהופתעה מכך שהנאשם רץ ושראתה אותו בחדר המדרגות. כשעומתה עם גרסתה במשטרה, שם אמרה שהנאשם חיכה לה במדרגות השיבה, כי היו מקרים נוספים וכי הנאשם עוקב אחריה ללא הרף, אך שבה וטענה כי הנאשם רץ אחריה (פרוטוקול דיון מיום 2.7.20 עמ' 53 ש' 18).

ר"ע, בן הזוג

העד נשוי למתלוננת.

לדבריו הגיע בשלוש לפנות בוקר יחד עם המתלוננת ואחיינה בן ה-12 לסופר ספיר שבצומת פת ופגש שם את הנאשם וחבר משותף שלהם. כשיצא מהחנות, ראה את הנאשם אוחז בידי המתלוננת והוא נצמד לנאשם ואמר לו "להוריד את הידיים", הנאשם והוא תפסו האחד את צווארו של השני והמתלוננת והאחיין הפרידו ביניהם. בנוסף, הנאשם איים עליו שיבוא אליו הביתה ובתגובה השיב לו "אתה מוזמן". עוד הוסיף כי שבוע קודם לכן המתלוננת והוא הגישו תלונה במשטרה נגד הנאשם בשל איומים כלפי המתלוננת.

העד אישר, כי גם לאחר שהסתיימה מערכת היחסים, המתלוננת והנאשם נפגשו ודיברו בניהם, במספר הזדמנויות, לרבות בדירתו.

הנאשם

לדברי הנאשם, הוא והמתלוננת נהגו להתגפף מדי פעם בחדר המדרגות של בית הוריה ובדירתם. לגבי האירוע בחדר הקוסמטיקה אמר, כי הוא ביקש מהמתלוננת לטפל באחייניתו ובגמר הטיפול הוא היה לבד עם המתלוננת למשך כ-10-15 דקות במהלכן הם התגפפו לפרק זמן קצר, אך המתלוננת הפסיקה זאת ואמרה כי היא בזוגיות עם ר"ע.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2739-03-19

הנאשם אישר כי נפגש עם המתלוננת אחרי שנפרדו ואמר כי באחד המקרים המתלוננת נישקה אותו ונגעה באיבר מינו.

העד אישר כי שלח את המסרונים למתלוננת. את מסרון א' (אני אאנוס אותך) הסביר כי מדובר בהתכתבות מינית שהיתה מקובלת ומוסכמת ביניהם ולא נועד לאיים. את יתר המסרונים הסביר כמעשים שנעשו "ברוח שטות" ולא בכוונה לאיים. הנאשם אישר גם, כי אמר למתלוננת שאם תבגוד בו ירצח אותה, והסביר זאת כאמירה מבודחת שנאמרה בנוכחות הוריה של המתלוננת.

ל"י

העדה היא אחיינית הנאשם, בת 15 בעת שהעידה.

העדה אישרה כי הנאשם ארגן לה טיפול קוסמטי אצל המתלוננת ובתום הטיפול הנאשם נכנס לדבר עם המתלוננת ואחרי זמן מה הם יצאו מהחדר ולאחר מכן הם ישבו ודיברו יחד איתה. לדבריה, המתלוננת הייתה "במצב רגיל לגמרי".

סיכומי הצדדים

ב"כ המאשימה ביקש להרשיע את הנאשם. לעניין האישום הראשון, ביקש להסתמך על דברי המתלוננת, שלדבריו היו אמינים ולא מופרזים. בין היתר ביקש ללמוד מכך שהודתה לפני בית המשפט, לעניין האישום השני, כי היא זו שתקפה ראשונה את הנאשם. עוד ביקש לציין כי המתלוננת נאלצה להעיד מספר פעמים בשל כך שנקבע שהתיק ישמע מחדש והדבר הקשה עליה מאד. עוד ביקש להתבסס על עדות האם לחיזוק דבריה.

לעניין האיומים טען כי יש להוסיף לאישום את האיום "אני ארצח אותך" עליו דיבר הנאשם אף שלא נכלל בכתב האישום המקורי. בנוסף טען, כי למרות שלא ידוע מתי המסרונים נשלחו הרי שמדברי הנאשם עולה כי הם נקשרים לאירוע הפרידה.

לעניין האישום השני, ביקש להתבסס על עדותו של ר"ע, וטען כי אין לו היכרות מוקדמת עם הנאשם ולא היתה לו סיבה לתקוף אותו. ב"כ המאשימה ביקש לקבוע כי התנהלותו האלימה של ר"ע היא בגדר הגנה עצמית וכי הנאשם הוא זה שתקף ראשון, אך הדבר לא נראה בצילומי מצלמת האבטחה.

ב"כ הנאשם ביקש לזכות את הנאשם. ראשית, ביקש לציין כי הנאשם הגיש תלונה נגד המתלוננת בשל התקיפה מושא האישום השני ובעקבות כך המתלוננת הגישה תלונה נגדו בעניין התקיפה המינית והאיומים.

לעניין האישום הראשון, התקיפה בחדר המדרגות, ביקש להעדיף את גרסת הנאשם על פני גרסת המתלוננת ואמה והצביע על סתירות בגרסת המתלוננת. כך גם לגבי האירוע בחדר הקוסמטיקה לגביו הדגיש כי גרסת המתלוננת נשמעה לראשונה בבית המשפט.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2739-03-19

לעניין האיומים טען כי הם נאמרו בהקשר של מערכת היחסים של בני הזוג וממילא מדובר בזוטי דברים. עוד טען לאכיפה בררנית, שכן המתלוננת איימה להפיץ סרטון רגיש של הנאשם והמשטרה ידעה על כך ולא נקטה נגדה בכל צעד.

לעניין האישום השני טען, כי ניתן להתבסס על הסרטון על מנת ליכות את הנאשם וכי המנועות המאשימה מהגשת כתב אישום נגד ר"ע מהווה אכיפה בררנית.

דיון והכרעה

אחלק פרק זה לפי העבירות השונות המיוחסות לנאשם. כאמירה מקדימה אציין, כי ביחס לאישומי המעשים המגונים המחלוקת בין הצדדים עמוקה, והנאשם כופר כליל בביצוע המעשים המיוחסים לו. ביחס למסרונים המאיימים, המחלוקת היא ביחס למועד שליחתם והכוונה שמאחוריהם. ביחס לאירוע בתחנת הדלק, המחלוקת בין הצדדים נוגעת רק לשאלה האם יש הבחנה בין הנאשם ובין ר"ע, המצדיקה את העובדה שנגד הנאשם הוגש כתב אישום ונגד ר"ע לא.

המעשים המגונים

חלק זה של האישום נסמך כולו על עדותה של המתלוננת. לאור התרשמותי הישירה מעדויותיהם של המתלוננת והנאשם, מסקנתי היא כי אישום זה לא הוכח ברמה הנדרשת ודין הנאשם להיות מזוכה ממנו:

בעדות המתלוננת נפלו מספר קשיים, בעטיים לא ניתן לבסס עליה ממצאים ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים:

המתלוננת ספרה לראשונה על הארוע בחדר המדרגות ביום 4.7.18, כאשר נחקרה באזהרה בגין תקיפת הנאשם בארוע מושא האישום השני (הודעה סומנה נ/7) וגם אז העלתה את העניין בסוף דבריה, לאחר שאמרה לחוקרת כי הנאשם נוהג לאיים עליה ולעקוב אחריה.

המתלוננת כלל לא הזכירה באמרתה במשטרה את הארוע שהתרחש בחדר בבית הוריה והפעם הראשונה בה העלתה אותו, היתה כאשר העידה לפני כבי' השי' לארי בבלי. יתרה מכך – נערכה בתיק השלמת חקירה ביום 6.11.18 בה נשאלה המתלוננת על מועד הארוע בחדר המדרגות, וגם אז המתלוננת לא ציינה כי הנאשם ביצע בה מעשה מגונה נוסף (דו"ח התחקור סומן ת/3). ככל הנראה, האזכור היחיד בחומר החקירה לארוע בבית הוריה של המתלוננת הוא דברי אמה של המתלוננת, אשר בעדותה לפני כבי' השי' לארי בבלי (עי' 2-3) אמרה, כי היה מקרה בו נכנסה לחדרה של המתלוננת וראתה את הנאשם שוכב על מזרון, ואחר כך שמעה מהמתלוננת כי הנאשם הפשיל את מכנסיה ואת מכנסיו וביצע בה מעשה מגונה.

אני ער לכך שדיווח מאוחר לא בהכרח גורע ממשקל דבריו של עד, בודאי לא בעבירת מין, אך במקרה שלפני המתלוננת הגישה מספר ימים קודם לכן תלונה נגד אחיו של הנאשם בגין איומים שהפנה כלפיה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2739-03-19

בפייסבוק (הודעה מיום 29.6.18, סומנה נ/8), ושם לא הזכירה את העניין כלל, למרות שהתייחסה למערכת היחסים שלה עם הנאשם. כבישת דברי העדה ביחס לארוע בחדרה משליכה לא רק על משקל דבריה ביחס לארוע זה, אלא על משקל דבריה בכללותם.

באמרה נ/7 אמרה המתלוננת, כי הנאשם פתח את רוכסן מכנסיה (ש' 152). בעדותה לפני כב' הש' לארי בבלי ולפני כלל לא התייחסה לעניין זה כלל, ולפני אמרה כי הנאשם חיכך את אבר מינו בשיפולי בטנה.

באמרה נ/7 המתלוננת לא ציינה כלל כי נחבלה בשל הארוע בחדר המדרגות, אך בעדותה לפני (ע' 48 ש' 19) טענה כי נגרמו לה סימני חבלה בידיה ובצווארה. בעדותה לפני כב' הש' לארי בבלי טענה המתלוננת, כי במהלך הארוע הנאשם חנק אותה וליקק את צווארה (ע' 19, ש' 25-29).

בנ/7, המתלוננת טענה כי הנאשם חיכה לה בחדר המדרגות ובתחילת עדותה לפני (ע' 48, ש' 4) אמרה, כי "הפתיע" אותה. בהמשך עדותה, לאחר שעומתה עם דברי אמה, אמרה המתלוננת כי הנאשם רץ לחדר המדרגות ורדף אחריה.

המתלוננת אמרה לחוקרת, כי מחקה את כל ההודעות שהנאשם שלח לה ולא ניתן לשחזרן (ר' מזכר ת/3 ודברי המתלוננת בע' 51 ש' 14). בעדותה לפני ביקשה המתלוננת להקריא הודעה ששלח לה הנאשם בעקבות המקרה (ע' 48, ש' 8-9) – והתקשיתי להבין כיצד התכוונה להקריא הודעה, שלפי הטענה מחקה אותה.

פסיקה עקבית קובעת, כי סתירות בדבריו של עד אינן פוסלות את משקל דבריו, וכי כלל זה יפה שבעתיים בעבירות מין. ר' בהקשר זה ע"פ 808/16, פלוני, פסקה 25:

"כידוע, בהתאם לסעיף 57 לפקודת הראיות: "סתירות בעדותם של עדים אין בהן, כשלעצמן, כדי למנוע מבית המשפט לקבוע עובדות שלגביהן חלו הסתירות".

כלל זה חל ביתר שאת כאשר מדובר בסתירות ובאי דיוקים שנתגלעו בעדותה של קורבן עבירת מין. העדות בעבירות אלה עוסקת מעצם טיבה בנושא טראומטי ואינטימי כאחד, ועל כן מתעורר לעיתים קושי במתן עדות סדורה ורהוטה. בנסיבות מסוג זה טון הדיבור, שפת הגוף, וכל אותם גורמים שאינם קשורים ישירות לעולם התוכן, מקבלים כאמור משקל משמעותי עוד יותר. בהקשר זה קבעתי בעבר:

"בית משפט זה כבר הדגיש לא פעם כי מעטים המקרים בהם עדות נפגע תהא חפה לחלוטין מפגמים, במיוחד כאשר אמור הדבר בעדות העוסקת בשחזור חוויה טראומטית כעבירת מין. לכן, השאלה איננה אם קיימים אי דיוקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם המקשה כולה היא אמינה ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2739-03-19

**והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק"
[עניין אטיאס, פסקה 96].**

ואכן, לוי היתה כל אחת מהסתירות עומדת לבדה, אפשר וניתן היה להסבירה, או לקבוע כי אינה יורדת לשורשו של עניין ואינה פוגעת במשקל דבריה של המתלוננת. עם זאת, לאור ריבוי הסתירות בדברי המתלוננת והעדר ההסברים להן, לצד כבישת דבריה ביחס לארוע בבית הוריה עד למועד עדותה בבית המשפט, לא ראיתי כי ניתן לקבוע ממצאים מחייבים על סמך עדותה.

אוסף בהקשר זה, את התרשמותי הישירה מהמתלוננת בעת שהעידה: תגובותיה הרגשיות של העדה לא תאמו את תוכן דבריה וחלק מתגובותיה נראו מוגזמות. כך למשל, כאשר הוצג לה בחקירתה הנגדית כיתוב מחשבון הפייסבוק שלה, בו שיתפה קריקטורה בה נראית דמות מדווחת למשטרה על בן זוג לשעבר כסוחר סמים לאחר פרידה (9/2) היא הרימה קולה על הנאשם ובא כוחו, טענה כי היא חשה מותקפת ומאויימת וכי היא חוששת לבטחונה וסרבה להמשיך להעיד, באופן שלא נראה משכנע. ומנגד, במהלך עדותה העדה הביטה מספר פעמים במכשיר הטלפון הנייד שלה, ונראתה לפרקים כאילו העניין אינו נוגע לה. אני ער לכך, שהתנהגות מעין זו יכולה לעתים ללמד על הדחקת ארוע טראומטי, אך לא התרשמתי כי זה ההסבר במקרה שלפני.

כמו כן, יותר מפעם אחת כאשר נשאלה המתלוננת שאלות לא נוחות, היא התחמקה מתשובה וחזרה על האמירה כי הנאשם עקב אחריה בצורה אובססיבית ופגע בה.

אני ער לכך שהמתלוננת כבר העידה על הארוע לפני כבי השי' לארי בבלי, ונאלצה להעיד על הארוע שנית. אין ספק שמתן עדות פעם שניה על ארוע, קל וחומר עבירת מין, היא חוויה קשה, וניתן לצאת מהנחה שהדבר השפיע על אופן עדותה. וגם בהביאי נתון זה בחשבון בהערכת משקל הדברים וניתוח אופן עדותה של המתלוננת, לא ראיתי כי ניתן לקבוע על סמך דבריה ממצאים מחייבים ברמת הודאות הנדרשת.

אני ער לדברי אמה של המתלוננת, אשר לדבריה הבחינה בסימנים על גופה של המתלוננת לאחר הארוע בחדר המדרגות. לא ראיתי כי יש בהם לגבור על הקשיים שבדברי המתלוננת או לחזק את עדותה במידה משמעותית.

עדות הנאשם מנגד עשתה רושם סביר. לא מצאתי כי נפלו בדבריו קשיים או סתירות ביחס לאירועים עליהם העיד ולא ראיתי מקום להעדיף את דברי המתלוננת על דבריו, בוודאי שלא ברמה הנדרשת בהליך פלילי.

לאור אלה, מסקנתי היא כי לא הוכחו המעשים המגונים המיוחסים לנאשם ועל כן מזכה אותו מהם. למעלה מהדרוש ראיתי להעיר, כי התקשיתי להבין כיצד יוחס לנאשם המעשה המגונה שלכאורה בוצע בחדרה של המתלוננת, מבלי שנגבתה לגביו גרסתה של המתלוננת ומבלי שהנאשם נחקר לגביו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2739-03-19

באזהרה ונתנה לו הזדמנות להתגונן מפניו (ואני ער לכך שהנאשם התייחס מיוזמתו, בשולי הודעתו ת/5 לארוע). המעט שניתן לצפות לו הוא, כי בטרם יוגש כתב אישום תטרח המאשימה לבצע את פעולות החקירה המינימליות הנדרשות וכי הנאשם לא ישמע לראשונה את גרסת המתלוננת בעת עדותה. מדובר בפגיעה ממשית בזכויותיו הדיוניות של נאשם וביכולתו להתגונן בפני האישום.

עבירות האימים

על פי עובדות כתב האישום, יוחסו לנאשם מספר אמירות מאיימות שכלל במסרונים ששלח למתלוננת, בתאריכים לא ידועים:

- א. "אני עוד אאנס אותך, אל תדאגי, אכניס את הזין שלי בתוך הטוטה שלך".
  - ב. "אני עוד אתן לך לבכות דם".
  - ג. "אני ארדוף אותך עד המוות".
  - ד. "אחרי מה שאעשה, את תתחרטי ותצטערי על זה בגדול".
  - ה. "אני יכול להבטיח לך רק דבר אחד, כשנפגש את תתחרטי ותצטערי כל כך על מה שעשית לי".
- ב"כ המאשימה ביקש בסיכומיו להרשיע את הנאשם גם באיום נוסף, שלא נכלל בכתב האישום, כי אמר למתלוננת בנוכחות הוריה, שירצח אותה אם תבגוד בו.

אכן, על פניו ההודעה הראשונה ("אני עוד אאנס אותך, אל תדאגי, אכניס את הזין שלי בתוך הטוטה שלך") נראית כאיום חמור ובוטה. עם זאת, הנאשם טען כי המסרון הוא חלק מהתכתבות בעלת אופי מיני בינו ובין המתלוננת, שאפיינה את הקשר ביניהם, ואינו מהווה איום. לתמיכה בכך הציג הנאשם התכתבויות שונות בינו ובין המתלוננת (ג/4), אשר על מנת לא לפגוע בפרטיותם של השניים לא ארחיב ביחס לתכנון. מקריאת המסרון האמור על רקע ההתכתבויות שבג/4 עולה, כי לא ניתן לשלול את הסברו של הנאשם, כי המסרון הראשון הוא חלק מהתכתבות מינית הדדית ומוסכמת.

במיוחד דברים אמורים בשים לב לכך שמועד שליחת המסרון אינו ידוע (בין היתר מכיוון שהמתלוננת טענה שמחקה את המסרונים ששלח לה הנאשם – ר' למעלה), וקיימת אפשרות ממשית שנשלח בתקופה שהשניים היו בני זוג.

לפיכך לא הוכח שבנסיבותיו של המקרה מדובר במסרון מאיים.

תוכנם של המסרונים הרביעי והחמישי ("אחרי מה שאעשה, את תתחרטי ותצטערי על זה בגדול" ו-"אני יכול להבטיח לך רק דבר אחד, כשנפגש את תתחרטי ותצטערי כל כך על מה שעשית לי") אמנם אינו נעים ומוטב היה להמנע משליחתם, אך הכוונה מאחוריהם אינה ברורה, והתקשיתי לקבוע כי מדובר באמירות שהן בעליל מאיימות. אפנה את הקורא בהקשר זה למשל, ע"פ 6368/09 זקן (12.7.10) בפסקה 7:

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2739-03-19

לצד מבחן השליטה ומבחן המהות שהובאו לעיל ניתן להציע מבחן אחר, אשר לטעמי יסייע במלאכת ההכרעה בתיק זה – מבחן ההקשר. על פי המבחן המוצע יש לשאול שלוש שאלות: האחת, מה אמר. השנייה, מי אמר. השלישית, מדוע אמר. מבחן ה'מה' מתמקד בשאלת מעשה העבירה. כמובן, ניתן לבצע פעולת איום גם ללא מילים אלא באמצעות סימנים או התנהגות אחרת. ברם, פשיטא, ללא מעשה – אין עבירה. מבחן ה'מי' נועד לבדוק את הקשר בין הנאשם לבין מעשה האיום. בדרך זו ניתן ללמוד על אופיו של מעשה האיום. מבחן ה'מדוע' מטרתו לבחון את הכוונה העומדת מאחורי המעשה כנדרש בפלילים. יש לשקלל את שלושת המבחנים – מה, מי ומדוע – על מנת להגיע להכרעה האם בוצעה עבירת איום. במובן זה, המבחנים הינם משולבים.

יישום המבחן האמור על נסיבות המקרה שלפני, על רקע התרשמותי מאופי הקשר בין הנאשם למתלוננת, כמו גם העובדה שמועד שליחת המסרונים אינו ידוע, מותר ספק בשאלה האם מדובר באיום, והנאשם יהנה מספק זה.

מנגד, תוכנם של המסרונים השני והשלישי אותם שלח הנאשם ("אני עוד אתן לך לבכות דם" ו- "אני ארדוף אותך עד המוות") הוא מאיים, ולא מצאתי כי הסבריו של הנאשם, כי מדובר בהודעות המבטאות כאב ותסכול על הפרידה, משנים מסקנה זו. בשני המסרונים עולה כי בכוונת הנאשם לפעול באופן שיפגע במתלוננת וקשה לשוות להם משמעות תמימה. לפיכך מסקנתי היא, כי מדובר במסרונים מאיימים ושליחתם מהווה עבירה.

גם האמירה הנוספת, אשר ב"כ המאשימה התייחס אליה בסיכומיו, כי הנאשם ירצח את המתלוננת אם תבגוד בו, היא אמירה מאיימת, והנאשם אף הודה בה. עם זאת, תוכנה של האמירה היה ידוע למאשימה בעת הגשת כתב האישום, והיא בחרה שלא ליחסה לנאשם. יתירה מכך, במסגרת ההסדר הדיוני שנערך עם הנאשם, תוקן כתב האישום באופן שנמחקו ממנו האיומים אשר נכללו בכתב האישום המקורי, ותחתם הורשע באמירה זו. ביום 24.6.20 המאשימה בקשה למחוק את כתב האישום המתוקן ולהוציאו מהתיק, על מנת להבהיר כי היא מייחסת לנאשם את העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום המקורי, וכן בקשה לתקן את כתב האישום ולייחס לנאשם הוראת חיקוק נוספת של מעשה מגונה.

במצב דברים זה התקשיתי לקבל את בקשתה של המאשימה להרשיע את הנאשם באיומים בשל אמירה זו. הרשעת נאשם בעבירה נוספת, שלא נכללה בכתב האישום היא צעד בלתי שגרתי, אשר יש לעשות בו שימוש זהיר ומצמצם, בעיקר במקרה בו התגלו עובדות חדשות תוך כדי שמיעת ההליך. במקרה שלפני, לא זו בלבד שהמאשימה יכלה לכלול אמירה זו בכתב האישום המקורי, היא כללה אותה בכתב האישום המתוקן, בו הודה הנאשם לפני כב' הש' לארי בבלי. בטרם שמיעת התיק לפני, בקשה המאשימה להבהיר כי ההליך מתנהל על פי כתב האישום המקורי. בכך הצהירה המאשימה באופן מפורש שהיא אינה מייחסת לנאשם אמירה זו שנית. ניתן היה לצפות מהמאשימה להתייחס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2739-03-19

ברצינות להצהרותיה ולא לבקש להרשיע נאשם בעבירה שהודיעה מפורשות כי אינה מייחסת לו. במיוחד דברים אמורים בשים לב לכך שהמאשימה בקשה לתקן את כתב האישום בדרך של הוספת הוראת חיקוק של מעשה מגונה (ר' החלטה מיום 29.6.20).

לפיכך דוחה את הבקשה להרשיע את הנאשם בעבירה הנוספת.

אישום שני – תקיפת בן זוגה של המתלוננת

על פי האישום, הנאשם תקף את בן זוגה של המתלוננת, ר"ע, בפתח חנות מרכול "סופר ספיר" הנמצאת בתחנת דלק בצומת פת. אירוע זה תועד במלואו במצלמת אבטחה, ועל כן ההכרעה בשאלה העובדתית פשוטה. וכך נראה במצלמה:

בתחילה הנאשם וחברו עומדים מחוץ לסופר ספיר.

02: 27: 25 : הגיף של ר"ע והמתלוננת מגיע לסופר. ר"ע יוצא ונכנס לסופר. בדרך לוחץ את ידו של חברו של הנאשם, אשר נשאר עם הנאשם בחוץ.

02: 29: 00 : המתלוננת יוצאת מהמכונית, ניגשת לנאשם ותוקפת אותו והנאשם מתרחק ממנה ונכנס לסופר.

02: 29: 30 : המתלוננת שוב תוקפת את הנאשם והוא מחזיק את ידיה כדי למנוע ממנה להכותו.

02: 29: 45 : ר"ע יוצא מהסופר וניגש לנאשם והמתלוננת.

02: 29: 52 : ר"ע מעביר את השקית עם המצרכים לאחיין של המתלוננת.

02: 29: 55 : ר"ע נותן לנאשם מכה / דחיפה בכתף.

02: 29: 58 : המתלוננת שוב תוקפת את הנאשם ומתפתחת תגרה במהלכה ר"ע והנאשם דוחפים אחד את השני ושמים ידיים אחד על צווארו של השני. במהלך התגרה הנאשם סוטר לר"ע.

על פי הסרטון, לא ניתן לאבחן בין חלקו של הנאשם לזה של ר"ע, בוודאי שלא לחובתו של הנאשם. הנאשם הוא שהותקף ראשון על ידי המתלוננת, והוא נראה מנסה להתחמק ממנה בעודה היא רודפת אחריו. בהמשך הנאשם תפס את ידיה של המתלוננת על מנת למנוע ממנה להכותו ואז הצטרף ר"ע. בהמשך ר"ע מסר שקית שהיתה בידו לאחיין של המתלוננת ואז הכה את הנאשם בכתפו.

וחרף זאת, מבין השלושה תחילה הוגש כתב אישום נגד הנאשם. לאחר הדיון בו העידה המתלוננת הוגש גם נגדה כתב אישום (נ/6), אך נגד ר"ע לא ננקט כל הליך עד היום. ב"כ המאשימה אישר בדיון, כי ככל שיקבע שחלקו של הנאשם זהה לזה של ר"ע, אין מקום לאבחן ביניהם, אך טען כי הנאשם תקף ראשון את ר"ע והדבר לא נראה. התקשיתי למצוא לטענה זו אחיזה בסרטון, שכן האירוע נראה בו באופן ברור.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2739-03-19

לאור זאת ראיתי כי הגשת האישום נגד הנאשם בעוד נגד ר"ע לא ננקט כל הליך, למרות שחלקו זהה לזה של הנאשם ולפני המאשימה עמדו ראיות מוצקות לכך, מהווה אכיפה בררנית בלתי מוצדקת. על כן מבטל אישום זה.

סיכום ביניים

הנאשם זוכה מעבירות המעשה המגונה וחלק מעבירות האיומים והאישום בגין עבירת התקיפה בוטל. נותרה הקביעה, כי הנאשם עבר עבירת איומים בגין שליחת המסרונים השלישי והרביעי.

ב"כ הנאשם העלה טענת אכיפה בררנית ביחס לעבירות האיומים, וטען כי גם המתלוננת איימה עליו, אך לא נעשה בעניין זה דבר. אכן, מהמוצג נ/10 ומעדותה של המתלוננת לפני כב' הש' לארי בבלי (ע' 20, ש' 27-23) עולה, כי המתלוננת לכאורה איימה על הנאשם כי אם לא יחזיר לה תכשיטים (עגילים וטבעת) היא תפיץ סרטון שלו. על מנת לשמור על פרטיותו של הנאשם אמנע מלהרחיב ביחס לתכנו של הסרטון ואסתפק באמירה, כי הפצתו של הסרטון ברבים, לא רק שיש בה לפגוע במתלונן, אלא שהמעשה מהווה לכאורה עבירה בפני עצמו. משכך, לכאורה מעשיה של המתלוננת חורגים מאיומים "סתם" וייתכן שמקימים עבירה חמורה יותר.

עם זאת, הנאשם לא הגיש תלונה נגד המתלוננת בגין מעשיה, והדבר עלה לראשונה במהלך עדותה לפני כב' הש' לארי בבלי, ובמצב דברים לא מתקיימת אכיפה בררנית, שכן למאשימה לא היתה הזדמנות לחקור את הארוע.

ועם זאת, בשים לב למכלול הנתונים שלפני, ובכלל זה העובדה שהנאשם עמד בסיכון של הרשעה בשתי עבירות של מעשה מגונה ועבירות איומים מהן זוכה ועבירת תקיפה שבוטלה, ובשים לב לפגיעה בזכויותיו הדיוניות בשל אופן הגשת האישום במעשה מגונה בחדרה של המתלוננת (ר' למעלה), מצאתי קושי להרשיעו בגין שליחת שני המסרונים – מעשה שעמד בשוליו של כתב האישום המקורי.

עוד אומר, כי מבלי להקל ראש בשליחת המסרונים, מדובר במעשים שאינם ברף הגבוה, ולכאורה המתלוננת כשלה במעשים דומים, אם לא חמורים יותר אותם בצעה כלפי הנאשם. לפיכך, ניתן לצאת מהנחה, שלו היו המסרונים האמורים עומדים לבדם, הגשת האישום לא היתה מחוייבת המציאות.

לאור מכלול נתונים אלה סברתי, כי בנסיבותיו המיוחדות של המקרה שלפני, לא יהיה זה צודק ונכון להרשיע את הנאשם בעבירות אלו, למרות שהוכח שעבר אותן.

סיכום

לאור האמור למעלה, מזכה את הנאשם מעבירות המעשה המגונה ועבירות האיומים מושא המסרונים הראשון, השני והשלישי ומבטל את האישום בעבירת התקיפה ובעבירת איומים מושא שליחת המסרונים הרביעי והחמישי.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2739-03-19

ניתנה היום, כ"ד תמוז תש"פ, 16 יולי 2020, במעמד הצדדים

ירון מינטקביץ, סגן נשיא

איסור פרסום